

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Družstvo ISK Nová Ves, IČO 27248623**
sídlem Šermířská 2378/7a, Praha 6
zastoupen advokátem JUDr. Zdeňkem Horáčkem, Ph.D.
sídlem Kaizlovy sady 434/13, Praha 8,

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

za účasti: I. D. S.
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Payerem
sídlem Konopišťská 1153/6, Praha 10 – Vršovice

II. CETIN a.s.
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 – Libeň

III. Městská část Praha 13
sídlem Sluneční nám. 2580/13, Praha 5
zastoupena advokátkou JUDr. Pavlínou Uhlířovou, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

sídlem Vodičkova 791/41, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2021, č. j. MHMP1760113/2021, sp. zn. S-MHMP 869091/2021/STR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 2. 2021, č. j. P13-46527/2020, sp. zn. OUR 61093/2019/HL (dále jen „společné povolení“), kterým k žádosti stavebníka (osoba zúčastněná na řízení I.; dále jen „stavebník“) stavební úřad dle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), schválil stavební záměr na stavbu označenou jako „Rodinný dům v Jinonicích“ při ul. O., Praha 5, J., na pozemcích parc. č. A, B, C a D v katastrálním území J. (dále jen „stavební záměr“ či „stavba“).
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 23. 12. 2019 podal stavebník žádost o vydání společného povolení pro stavební záměr.
4. Na pozemku stavebního záměru (parc. č. A., B. C., a D., k. ú. J.) není zbudována žádná síť, přípojka nebo rozvod vodovodu ani kanalizace. Vodovodní a kanalizační řad se nachází v ulici O. a jsou v podílovém spoluvlastnictví Hlavního města Prahy a žalobce (oba vlastníci mají stejný podíl).
5. Vybudování vodovodního a kanalizačního řadu, včetně přípojek, bylo povoleno stavebním úřadem pod sp. zn. VYS 41373/2007/E, č. j.P13-49180/20007 dne 27. 11. 2007 v rámci stavby s názvem „INŽENÝRSKÉ SÍTĚ Nová Ves Praha 13“ (dále jen „stavební povolení na síť“). Předmětem tohoto stavebního povolení jsou mimo jiné kanalizační a vodovodní řady, 77 ks kanalizačních přípojek a 77 ks vodovodních přípojek (inženýrské sítě), mezi které patří i výše uvedené přípojky na pozemek parc.č. A., B., C. a D. v k.ú. J.. Kolaudační souhlas na tuto stavbu byl vydán dne 25. 11. 2013 pro část realizovaných přípojek. Z textu kolaudačního souhlasu vyplývá, že předmětem bylo mimo jiné 38 ks realizovaných přípojek splaškové kanalizace a 38 ks realizovaných vodovodních přípojek; ostatní přípojky z celkového počtu 77ks nebyly realizovány. Mezi tyto nezbudované přípojky patří i přípojky vedoucí na pozemky posuzovaného stavebního záměru.
6. Stavební úřad po provedeném řízení vydal společné povolení. Jako podmínku (č. 5) stanovil, že užívání stavby rodinného domu je podmíněno realizací části napojení na stávající veřejnou technickou infrastrukturu (tj. vodovod a splašková kanalizace pro veřejnou potřebu). Jedná se o vodovodní přípojku od vodovodu v ul. O. po vodoměrnou

Shodu s prvopisem potvrzuje X

šachtu na pozemku stavebního záměru včetně a část kanalizační přípojky od stoky v ul. O. k revizní šachtě na pozemku stavebního záměru včetně.

7. V odůvodnění stavební úřad k námitkám žalobce uvedl, že předmětem tohoto řízení není řešení připojení stavby na inženýrské sítě (vodovod a splašková kanalizace, elektro), ale je povolováno pouze napojení v rozsahu část přípojky splaškové kanalizace od stavebního záměru do revizní šachty, vnitřní vodovod a odběrné zařízení elektro. Stavební povolení na přípojky je v právní moci ode dne 27. 11. 2007.
8. Na základě uvedeného měl stavební úřad za to, že přípojky byly součástí stavebního povolení na sítě, protože jsou uvedeny ve výrokové části rozhodnutí, přípojky jsou zakresleny v ověřené projektové dokumentaci a část realizovaných přípojek je také součástí kolaudačního souhlasu, kterým stavební úřad v roce 2013 povolil užívání stavby. Stavební úřad navíc již v minulosti v podobných případech sdělil stavebníkům, že mohou stavbu realizovat podle tohoto povolení. K namítané absenci souhlasu 50% vlastníka stavby k připojení stavby na vodovod a splaškovou kanalizaci stavební úřad zopakoval, že napojení stavby není předmětem tohoto řízení, stavební úřad jej považuje na základě výše uvedeného za povolené a stanovisko k možnosti a způsobu napojení nebylo v řízení požadováno. V řízení byl přesto doložen souhlas hlavního města Prahy (dalšího 50% vlastníka). Stavební úřad podotkl, že navrhované řešení je technicky i kapacitně vyhovující.
9. K odvolání žalobce žalovaný nyní napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
10. V odůvodnění uvedl, že napojení stavebního záměru na kanalizační a vodovodní řad je navrženo přes přípojky, jež mají platné stavební povolení, avšak doposud nebyly stavebníkem zbudovány. Tímto stavebníkem je žalobce. Vodovodní a kanalizační přípojka nejsou předmětem napadeného rozhodnutí, předmětem tohoto řízení je napojení domovních rozvodů na přípojky, nikoli napojení přípojky na řad. Protože mají přípojky platné stavební povolení, není potřeba souhlasu vlastníků a správců vodovodního a kanalizačního řadu s jejich výstavbou. Stavební záměr je přitom podmíněn výstavbou kanalizační a vodovodní přípojky.
11. Žalovaný konstatoval, že žadatel o vydání společného povolení pro stavbu nemusel dokládat stanovisko vlastníků veřejné technické infrastruktury (tj. vodovod a splašková kanalizace pro veřejnou potřebu) k možnosti a způsobu napojení, jelikož možnost a způsob napojení je jednoznačně zřejmý ze stavebního povolení na sítě.
12. Žalovaný uvedl, že § 94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona nevyžaduje souhlas vlastníků veřejné dopravní infrastruktury, ale pouze stanovisko, které je navíc v případě již existujícího napojení nadbytečné. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který z hlediska možnosti a způsobu napojení nesouhlasí s napojením, resp. proč není napojení možné (např. z hlediska technického zpracování, vlivů na užívání okolních nemovitostí apod.). Obecně poukázal pouze na dotčení práv v důsledku absence finančního vyrovnání.

II. Obsah žaloby

13. Žalobce v žalobě namítá, že ani hlavní město Praha, ani žalobce nevydali souhlasné stanovisko k možnosti a způsobu napojení stavebního záměru na vodovod a kanalizaci v území. Žalobce dokonce vydal nesouhlasné stanovisko. Žalobce odkazuje na § 8 odst. 5 věty první zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o

Shodu s prvopisem potvrzuje X

změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), § 20 odst. 5 písm. b) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích“), § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona, § 122 odst. 3 stavebního zákona a zejména § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Z uvedených ustanovení vyplývá, že ačkoliv je vlastník povinen umožnit připojení na vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti, je žadatel o územní rozhodnutí, resp. společné územní a stavební povolení, povinen předložit stanovisko vlastníka vodovodu a kanalizace k možnosti a způsobu napojení, které poté posuzuje stavební úřad. Bez zabezpečení stavby zásobováním vodou a odváděním odpadních vod nesmí být stavba povolena, případně zkolaudována. Žalobce se dovolává rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2017, č. j. 29 A 175/2015-78. Stavební úřad tak nemůže prohlásit, že by nesouhlasné stanovisko vlastníka veřejné infrastruktury s připojením bylo „irrelevantní“.

14. Nesprávná je také úvaha žalovaného, že namísto soukromoprávního souhlasu vlastníka veřejné technické infrastruktury postačí stavební povolení na síť. Obzvláště je-li oprávněným stavebníkem z uvedeného stavebního povolení žalobce. Ačkoliv byly přípojky historicky stavebně povoleny, souhlas s připojením byl vždy řešen samostatně. Všechny doposud realizované přípojky měly souhlas. Stanovisko vlastníka veřejné technické infrastruktury totiž nesměruje k tomu, zda lze (veřejnoprávně) realizovat přípojku na veřejnou technickou infrastrukturu, ale k tomu, zda jsou na infrastruktuře dostatečné technické a kapacitní možnosti pro připojení dalšího odběratele, posouzení čehož je plně v kompetenci vlastníka veřejné technické infrastruktury, nikoliv stavebního úřadu. Samotné připojení na vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu a uzavření odběratelské smlouvy lze toliko vymáhat soukromoprávní cestou, nikoliv správněprávní. Žalobce se dovolává rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 22 Cdo 2825/2018-294. V dané věci není relevantní souhlasné stanovisko hlavního města Prahy, neboť o něm nerozhodli spoluvlastníci většinou hlasů. Navíc příslušný odbor nevydal souhlas, nýbrž pouze konstatoval, že nemá proti připojení stavebního záměru z hlediska svých zájmů námitky.
15. Žalobce dále namítá, že stavba přípojek nebyla zahájena do 2 let od právní moci stavebního povolení na síť a stavební povolení tudíž zaniklo. Stavební úřad povolil přípojky jako speciální stavební úřad – vodoprávní úřad podle vodního zákona, přičemž měl postupovat podle stavebního zákona a povolit přípojky na vodovod a kanalizaci v území zvlášť. Žalovaný nesprávně dovozuje, že zbylých 40 ks přípojek nebylo předmětem smlouvy o sdružení a uzavření budoucí smlouvy kupní a darovací č. INO/21/03/005059/2009, uzavřené dne 24. 11. 2009 mezi žalobcem a hlavním městem Prahou, a žalobce nemá právo o nich rozhodovat. Žalobce odkazuje na čl. VII odst. 2 citované smlouvy. Žalobce uzavírá, že není možné vycházet z toho, že má přípojka na vodovod a kanalizaci v území pro stavební záměr platné stavební povolení, protože stavební povolení zaniklo.
16. Žalobce konečně namítá, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebyla vypořádána námitka podjatosti úředníků stavebního úřadu. Stavební úřad se měl od doručení námítky podjatosti zdržet jakýchkoliv jednání a vyřídit námitku podjatosti a teprve až poté pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí. Navíc usnesení tajemníka úřadu o námitce podjatosti vyřizovala osoba, proti níž rovněž směřovala námitka podjatosti. A rovněž v

Shodu s prvopisem potvrzuje X

případě odvolání proti usnesení o zamítnutí námítky podjatosti mělo být o odvolání žalobce rozhodnuto, nikoliv pouze konstatováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že námitka podjatosti byla nedůvodná.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal především na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
18. Žalobce uvádí, že v daném případě se jedná o napojení domovních rozvodů na přípojky, nikoliv připojení přípojky na řad. Napojení přípojky na řad bylo řešeno a povoleno samostatným řízením, na něž vlastní žalobce stavební povolení a je tedy jeho stavebníkem. Žadatel o vydání společného povolení nemusí dokládat stanovisko vlastníků veřejné technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení, jelikož možnost a způsob napojení je jednoznačně zřejmý z onoho stavebního povolení na síť. Není také vyžadován souhlas vlastníků veřejné technické infrastruktury, ale pouze stanovisko, kterým se dokládá, zda je např. napojení možné z hlediska technického zpracování, vlivů na užívání okolních nemovitostí a jejich kapacitních možností.
19. Žalovaný konstatuje, že kolaudační souhlas k vodovodnímu a kanalizačnímu řadu, včetně přípojek, byl vydán na část souboru staveb, pro něž bylo vydáno stavební povolení. Stavební povolení tak nadále nepozbývá na platnosti. Části povoleného souboru staveb, jež nebyly doposud provedeny, mají platné stavební povolení.
20. K vyřízení námítky podjatosti žalovaný odkazuje na průběh správního řízení.
21. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

22. Stavebník ve vyjádření k žalobě předně uvádí, že pokud žalobce prostřednictvím svého statutárního orgánu, jemuž výkon funkce zanikl uplynutím doby dne 22. 9. 2016, zmocnil právního zástupce k podání správní žaloby, je nutno na takováto právní jednání nahlížet jako na absolutně neplatná.
23. K námitce existence stavebního povolení na síť stavebník odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
24. Stavebník sporuje tvrzení žalobce, že v rámci správního řízení nedisponoval soukromoprávním souhlasem s připojením se na vodovod a kanalizaci, protože správní spis obsahuje souhlas Hlavního města Prahy. Stavebník uvádí, že případný souhlas žalobce byl podmíněn jeho vstupem do družstva (žalobce), úhradou základního členského vkladu ve výši 10 000 Kč a následně dalšího členského vkladu ve výši 1 000 000 Kč. Zúčastněná osoba má za to, že uvedený přístup nemůže jako šikanózní výkon práva požívat právní ochrany. Stavebník připomíná, že až pro kolaudaci stavby, nikoliv pro stavební povolení, je vyžadována jako obligatorní náležitost dohoda mezi vlastníkem sítě a připojovaným. Stavebník zdůrazňuje možnost napojení stavebního záměru na již stávající a řádně zkolaudovanou inženýrskou síť.
25. K namítanému nevyřízení námítky podjatosti stavebník uvádí, že pouhá domněnka žalobce o tom, že správní orgán je v dané věci podjatý, neobstojí.

V. Argumentace při jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje X

26. Žalobce při jednání setrval na dříve předestřené argumentaci. Zdůraznil především, že již zaniklo stavební povolení na sítě, a že měl být z kapacitních důvodů vyžadován jeho souhlas s napojením stavebního záměru na vodovodní a kanalizační řad. Žalobce rovněž předestřel historii výstavby předmětných řadů a způsob dalšího napojení na ně. Uvedl, že stavebník původně plánoval do družstva vstoupit, nyní však již s družstvem nekomunikuje.
27. Žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a své předchozí vyjádření.
28. Stavebník při jednání uvedl, že je srozuměn s tím, že oprávněným ze stavebního povolení na sítě je žalobce. Považuje tedy za nezbytné se žalobcem napojení stavebního záměru na vodovodní a kanalizační řad koordinovat. Dále odkázal na svá předchozí vyjádření, na kterých setrval.
29. Osoba zúčastněná na řízení III. při jednání uvedla, že se ztotožňuje s argumentací obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhla žalobu zamítnout.
30. Soud při jednání krom jiného zkonstatoval obsah spisu Úřadu městské části Praha 13 vedený pod sp. zn. STAV 46246/2020/GS.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

31. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Soud předně uvádí, že neshledal, že by osoba jednající za žalobce nebyla oprávněna podat předmětnou žalobu. Dle soudu nelze popírat, že žalobce vyjádřil vůli tuto žalobu podat a dle soudu stavebník v průběhu řízení nikterak relevantně nezpochybnil, že by za žalobce jednal někdo, kdo za něj nebyl oprávněn jednat, resp. kdo by jednal v rozporu s jeho zájmy. Opačnou argumentaci stavebníka soud považuje za čistě formalistickou.
33. Podstatou žalobcových námitek je skutečnost, že společné povolení bylo vydáno, aniž by žalobce vydal souhlasné stanovisko k možnosti a způsobu napojení stavebního záměru na vodovod a kanalizaci v území. Uvedenou námitku však soud neshledal důvodnou.
34. Předmětem společného povolení, které odpovídá také žádosti o jeho vydání, byla stavba pojmenovaná „Rodinný dům v Jinonicích“ při ulici O., P., J.. Součástí společného povolení sice bylo též připojení stavby na technickou infrastrukturu, včetně vodovodní a kanalizační, avšak nikoli zbudování přípojek na vodovodní a kanalizační řad. V dokumentaci pro vydání společného povolení se výslovně uvádí, že přípojka na veřejnou vodovodní síť proběhne pomocí vodovodní přípojky, přičemž tato přípojka není předmětem dokumentace, neboť na ní již bylo vydáno stavební povolení, resp. že připojení na veřejnou kanalizační síť proběhne pomocí kanalizační přípojky, která není předmětem dokumentace, protože i na ní bylo dříve vydáno stavební povolení. Uvedenému také svědčí katastrální situační výkres, jenž je součástí spisového materiálu. Tomu odpovídá podmínka č. 5 společného povolení, dle níž je užívání stavby rodinného domu podmíněno realizací části napojení na stávající veřejnou technickou infrastrukturu (tj. vodovod a splaškovou kanalizaci pro veřejnou potřebu) s tím, že se jedná se o vodovodní přípojku od vodovodu v ul. O. po vodoměrnou šachtu na pozemku RD včetně a část kanalizační přípojky od stoky v ul. O. k revizní šachtě na pozemku RD včetně. V citované podmínce bylo výslovně konstatováno, že napojení byla stavebním úřadem povolena v roce 2007. Uvedenému Shodu s prvopisem potvrzuje X

koresponduje rovněž podmínka 13. b) společného povolení, dle které stavebník oznámí stavebnímu úřadu mj. dokončení realizace napojení na stávající veřejnou infrastrukturu (vodovod a splaškovou kanalizaci v ul. O.), včetně revizní a vodoměrné šachty před jejich zasypáním. I zde je hovořeno pouze o napojení stavebního záměru na již existující veřejnou infrastrukturu a nikoli o zbudování přípojek.

35. Veškeré tyto skutečnosti dokládají, že v nyní posuzovaném společném řízení nebylo nikterak povolováno zbudování vodovodní a kanalizační přípojky, vůči čemuž žalobce směřuje své žalobní námitky. Předmětem tohoto řízení bylo pouze napojení domovních rozvodů na přípojky, jejichž vybudování bylo již dříve stavebně povoleno. Již z tohoto důvodu nemohlo být na tyto přípojky vydáno stavební povolení v nyní vedeném řízení. Dle soudu je tedy zřejmé, že předmětem posuzovaného stavebního řízení bylo pouze vybudování vodovodu a kanalizace v rámci stavebního záměru, které budou připojeny na dříve stavebně povolené vodovodní a kanalizační přípojky. Žalobní argumentace se tudíž ve značné míře s předmětem žalobou napadeného rozhodnutí.
36. Soud proto neshledal důvodnými námitky žalobce týkající se absence jeho souhlasu s vybudováním přípojek resp. připojením stavby na veřejnou infrastrukturu, neboť za situace, kdy mají přípojky platné stavební povolení, není potřeba souhlasu vlastníků a správců vodovodního a kanalizačního řádu s jejich výstavbou. Stejně tak v dané věci nebylo nezbytné předložit stanovisko vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení (§94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona), protože možnost napojení byla jednoznačně zřejmá ze stavebního povolení na síť, resp. v tomto rozhodnutí je konkrétně stanovený způsob napojení na vodovodní řad. Proto ani neobstojí argumentace žalobce, že jeho stanovisko bylo nezbytné k tomu, aby bylo ověřeno, zda jsou na infrastruktuře dostatečné technické a kapacitní možnosti pro připojení dalšího odběratele. Soud opakuje, že tyto parametry byly zkoumány v rámci stavebního povolení na síť a v situaci, kdy bylo vydáno stavební povolení na vodovodní a kanalizační řad, včetně přípojek, lze mít za to, že předmětná infrastruktura disponuje dostatečnými technickými a kapacitními možnostmi pro připojení dalšího odběratele. V opačném případě by nemohl stavebník této infrastruktury získat stavební povolení na síť. Proto soud souhlasí se žalobcem, že v dané věci nebylo ani relevantní souhlasné stanovisko města Prahy s vybudováním stavebního záměru. Uvedené však nic nemění na správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
37. Z uvedených důvodů soud neshledal relevantními ani žalobcovy odkazy na rozličná ustanovení právních předpisů.
38. Pokud se žalobce dovolává § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, tak dle tohoto ustanovení vlastník vodovodu nebo kanalizace může provést zásah do vodovodu nebo kanalizace pouze po předchozím projednání s provozovatelem, pokud není smlouvou uzavřenou podle odstavce 2 stanoveno jinak. V daném případě by však došlo k zásahu do vodovodu a kanalizace zbudováním přípojky a nikoli vybudováním stavebního záměru. Jak však již bylo řečeno, vybudování přípojek bylo řešeno v jiném stavebním řízení.
39. Společné povolení není ani v rozporu s § 5 odst. 3 zákona o vodách. Dle citovaného ustanovení “při provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání je stavebník povinen podle charakteru a účelu užívání těchto staveb je zabezpečit zásobováním vodou a odváděním odpadních vod kanalizací k tomu určenou. (...) Bez splnění těchto podmínek nesmí být povolena stavba, změna stavby před jejím dokončením, užívání stavby ani

Shodu s prvopisem potvrzuje X

vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebo rozhodnutí o změně v užívání stavby.“ S uvedeným nikterak nekoliduje nyní posuzované společné rozhodnutí, neboť vychází z premisy, že stavební záměr bude napojen na stávající vodovodní a kanalizační řad, přičemž vodovodní a kanalizační přípojka náležející k předmětnému pozemku stavby již byla povolena v jiném stavebním řízení. Napojení stavebního záměru na vodovod a kanalizaci tedy v zásadě nebylo znemožněno, a proto nebylo na místě, aby stavební úřad nevydal požadované povolení. Jiná situace by samozřejmě mohla nastat v případě rozhodování o užívání stavby, pokud by nadále nebyl vybudovaný objekt připojen k vodovodu a kanalizaci; to však není předmětem tohoto řízení.

40. A k jinému závěru soud nevedou ani žalobcem odkazovaná ustanovení vyhlášky o obecných požadavcích nebo stavebního zákona. Dle soudu stavební úřad ani žalovaný nepochybili, pokud rozhodli, že stavební záměr je v souladu s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem (§ 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona), resp. že stavební pozemek má vyřešeno nakládání s odpady a odpadními vodami (§ 20 odst. 5 písm. b) vyhlášky o obecných požadavcích). Jestliže se žalobce dovolává § 122 odst. 3 stavebního zákona, tak jeho aplikace nebyla v daném případě na místě, neboť předmětem posuzovaného řízení bylo společné povolení a nikoli kolaudační souhlas, jehož podmínky upravuje citované ustanovení.
41. Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že v minulosti byl jeho souhlas s vybudováním dalších přípojek vyžadován, tak toto své tvrzení nikterak nedokládá. I kdyby však bylo pravdivé, nic to nemění na skutečnosti, že s ohledem na skutkové okolnosti tohoto případu nebylo povinností stavebníka si vyžádat stanovisko žalobce s připojením stavebního záměru na vodovodní a kanalizační řad, neboť stavebník nežádal o stavební povolení na vodovodní a kanalizační přípojky.
42. I přes výše uvedené však soud zdůrazňuje, že ze spisového materiálu vyplývá, že stavebník dotčeného stavebního záměru není vlastníkem předmětné vodovodní a kanalizační přípojky, resp. nedisponuje stavebním povolením na síť, včetně přípojek. Jak ostatně uvedl žalovaný i stavební úřad, stavebníkem ve věci vodovodních a kanalizačních přípojek je žalobce, neboť jemu náleží stavební povolení na tuto stavbu (uvedené potvrdil též stavebník při jednání soudu). Není tedy správné označení stavebníka v přílohách dokumentace ke stavebnímu záměru, konkrétně ve vyjádření Pražských vodovodů a kanalizací k povolení vodovodní a kanalizační přípojky ze dne 27. 4. 2020. Jakkoli tedy žalobce nemohl být úspěšný s nyní podanou žalobou, uvedené nic nemění na skutečnosti, že stavebník bude v konečném důsledku povinen napojení své stavby na veřejnou infrastrukturu koordinovat se žalobcem tak, aby skutečně došlo k vybudování předmětných přípojek. V opačném případě by nebyly splněny podmínky stavebního povolení a bylo by ohroženo vydání kolaudačního rozhodnutí pro stavební záměr. Zájmy artikulované žalobcem tedy jsou a budou dle soudu nadále chráněny a stavebník nebude moci bez koordinace se žalobcem napojit stavební záměr na dotčené přípojky, čehož si je, jak vyplývá z jeho vyjádření při jednání, vědom. I zde totiž přiměřeně platí závěry Nejvyššího soudu vyřčené v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 22 Cdo 2825/2018-294, dle kterého § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích nezakládá zájemci o napojení právo napojit se na vodovod či kanalizaci svémocně, bez dohody s vlastníkem vodovodu či kanalizace. Uvedené však může být případně předmětem civilněprávního sporu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

43. Pokud žalobce poukazuje na zánik stavebního povolení na síť, tak soud opakuje, že tato věc nebyla předmětem nyní napadeného rozhodnutí. Stavebník nežádal o povolení k vybudování vodovodní a kanalizační přípojky, nýbrž vyšel ze skutečnosti, že na potřebné přípojky již bylo vydáno stavební povolení v jiném řízení. Proto tyto námitky nejsou v nyní vedeném řízení jakkoli relevantní. Tudíž pouze okrajem soud připomíná, že podle § 115 odst. 4 stavebního zákona stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. V dané věci je však zřejmé, že stavební povolení nemohlo dle citovaného ustanovení zaniknout, neboť ani žalobce netvrdí, že by nebyla stavba sítě zahájena ve lhůtě 2 let od právní moci stavebního povolení na síť. K jinému závěru nemůže vést ani interpretace smlouvy o sdružení a uzavření budoucí smlouvy kupní a darovací uzavřená mezi žalobcem a Hlavním městem Prahou ze dne 24. 11. 2009 č. INO/21/03/005059/2009, neboť ta nikterak nedopadá na posouzení platnosti stavebního povolení na dosud nezbudované přípojky. Soud přitom nemíní, že by stavební úřad či žalovaný v napadených rozhodnutích tvrdili, že žalobce nemá právo rozhodovat o dosud nezbudovaných přípojkách, jak uvádí v žalobě. Naopak sami potvrdili, že stavebníkem oprávněným ze stavebního povolení na síť je žalobce.
44. K námitce žalobce stran vyřízení jím podaných námitek podjatosti soud uvádí následující.
45. Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad obdržel dne 14. 10. 2020 podání žalobce označené jako „námitka podjatosti pracovníků odboru stavebního Městské části Praha 13 do správního řízení o zahájení společného řízení ze dne 4. 9. 2020 na rodinný dům parc.č. A., B., C. a D. v katastrálním území J.“. Stavební úřad vyzval žalobce k upřesnění tohoto podání a po jeho doplnění sdělil žalobci, že toto podání posoudil jako stížnost, která byla stavebním úřadem vyřešena sdělením ze dne 11. 1. 2021. Opatřením ze dne 26. 4. 2021, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí a podání odvolání, žalovaný vrátil spisový materiál stavebnímu úřadu s tím, že o námitce podjatosti má rozhodnout služebně nadřízený. Usnesením ze dne 14. 5. 2021 tajemník Úřadu městské části Praha 13 námitku podjatosti zamítl. Proti tomuto usnesení bylo podáno odvolání v průběhu odvolacího řízení. K údajné podjatosti pracovníků stavebního úřadu žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že tvrzený nezákonný postup stavebního úřadu není důvodem jeho podjatosti. Rozhodnutí v rozporu se subjektivním názorem odvolatelů, ani případná pochybení stavebního úřadu neznamenalí samy o sobě podjatost úředních osob.
46. Soud nepopírá, že obecně platí, že není-li včasná jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 2/2013 - 22, nebo ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 32).
47. Námitku podjatosti je ovšem třeba zároveň posuzovat nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně. V rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010 - 385, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nevyporádání námitek podjatosti nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí v případě, že byla vznesena nekonkrétní všeobecná námitka podjatosti všech zaměstnanců žalovaného správního orgánu, odůvodněná pouze odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení. Taková námitka je totiž prima facie nedůvodná.
48. Uvedené dle soudu nastalo také v nyní posuzované věci, kdy žalobce důvod podjatosti spojoval pouze v tvrzeném nezákonném průběhu předmětného správního řízení a námitku směřoval vůči všem pracovníkům stavebního odboru Městské části Praha 13. Smyslem právního institutu vyloučení úřední osoby z rozhodování je zamezit podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Není naopak žádoucí, aby byl jako námitka podjatosti vyhodnocen nesouhlas účastníka řízení s postupem správního orgánu. Takový postup by bez jakéhokoliv Shodu s prvopisem potvrzuje X

smyslu pouze oddaloval naplnění účelu správního řízení – vydání rozhodnutí bez zbytečných průtahů. Žalobce přitom ani po výzvě k upřesnění své námitky podjatosti neuvedl žádné konkrétní skutečnosti zakládající podjatost některé úřední osoby podle § 14 správního řádu; nadále setrval na výhradách proti nevypořádání jeho argumentace ve věci zahájení správního řízení, obecně poukázal na skutečnost, že úřední osoba již je přesvědčena, jak ve věci rozhodne, a namítl nedostatky ve vedení spisového materiálu. Proto dle soudu nelze považovat za zásadní vadu řízení, pokud stavební úřad takovouto námitku podjatosti nepředložil k rozhodnutí nadřízenému a vyřídil ji jako stížnost. Navíc takto ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí materiálně fakticky posoudil vznesenou námitku podjatosti. Nelze tedy tvrdit, že by námitku podjatosti stavební úřad naprosto pominul.

49. Soud zároveň připomíná, že již dříve Nejvyšší správní soud uvedl, že krajský soud je oprávněn posoudit vznesenou námitku podjatosti, aniž byl předtím dodržen postup podle § 14 odst. 2 správního řádu. Pokud by dospěl k závěru, že námitka podjatosti neměla racionální základ a byla obstrukčního charakteru, postupoval by správně, když by danou žalobu zamítl, a to i přes tu skutečnost, že o vznesené námitce podjatosti nebylo rozhodnuto (rozsudek ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 – 50). V dané věci přitom žalobcem tvrzený důvod podjatosti zjevně nemohl být důvodem k vyloučení úřední osoby z rozhodování. Důvodem pro vyloučení je jen takový poměr k osobě nebo věci, pro nějž lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. Vyloučit nelze zaměstnance správního orgánu pouze proto, že vede správní řízení, pakliže v průběhu řízení nevyplývalo, že by vůči účastníkovi tohoto řízení vystupoval nikoli nestranně. Nic takového však žalobce ve své námitce podjatosti netvrdil, naopak pouze obecně nesouhlasil s postupem stavebního úřadu v řízení a především s vedením spisového materiálu. Uvedené však důvod podjatosti prima facie nezakládá, taková námitka podjatosti nemá racionální základ. I proto nerozhodnutí o takové námitce podjatosti před vydáním prvostupňového rozhodnutí nezakládá takovou vadu řízení, jež by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, dle kterého rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané nepodjatou osobou jen proto, že vůči ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Taková situace však v dané věci nenastala.
50. Podle soudu nelze ani pominout, že v dané věci bylo následně rozhodováno žalovaným, jehož podjatost žalobce nikterak nenamítá, takže i v jeho pohledu byla věc posouzena nestranným správním orgánem. A žalovaný rovněž posoudil tvrzenou podjatost zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Zároveň soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný měl samostatně rozhodnout o odvolání proti usnesení o zamítnutí námitky podjatosti. Dle soudu mohl žalovaný tuto námitku vypořádat nikoli jako námitku podjatosti, ale materiálně jako námitku odvolací, neboť teprve v průběhu odvolacího řízení bylo rozhodnuto o (ne)podjatosti zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Byla-li by existence podmínek uvedených v § 14 odst. 1 správního řádu naplněna, šlo by nepochybně o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Navíc i s ohledem na výše uvedené nemohl takovýto postup žalobce představovat zásadní procesní vadu, která by měla podstatný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

51. K námitce žalobce, že o námitce podjatosti rozhodovala osoba, proti níž rovněž směřovala námitka podjatosti, soud uvádí, že obsahem posuzované námitky vznesené žalobcem dne 14. 10. 2020, včetně jejího doplnění ze dne 8. 12. 202, nebyla systémová podjatost všech zaměstnanců Úřadu městské části Praha 13, ale žalobce toliko namítal podjatost všech pracovníků stavebního odboru Městské části Praha 13 z důvodu jejich předchozího postupu. Tajemníka úřadu nelze považovat za pracovníka stavebního odboru, a proto nic nebránilo, aby tajemník vznesenou námitku podjatosti posoudil.

VII. Závěr

52. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.
54. Ohledně nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud uvádí, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro přiznání práva na jejich náhradu. Podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jim dal možnost uplatnit jejich právo v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Praha 23. února 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X